

DÉNES JÁNOS MÁSKÉPP EMLÉKSZIK

A 168 Óra október 28-i számában megjelent, '56 íze a szánkban (Sághy Erna) című írással kapcsolatban a valóságot kívánom az olvasók tudtára adni.

A rendező **Eörsi István** meghívására az általa küldött válaszlapon reagáltam, hogy '86-ban, a 30 éves évfordulót nem mertük október 23-a kritikus napján megtartani. Így történt, hogy Mikuláskor találkoztunk. Most, 13 év után diadalunkban ugyanezt diktálta volna a praktikum, hiszen közülünk számosan különböző rendezvényekre voltunk hivatalosak mint '56 túlélői. Meghívásom Pécelre 16 órára szólt a hősi emlékmű előtt történő ünnepségsorozat nyitó szónokaként. Ezért kértem és kaptam a házigazdától soronkívüliséget. Göncz Árpád rabtársam (köztársasági elnök) annak ellenére, hogy magas tisztét becsben tartottam, a szoros időrend okán magas méltósága ellenére hozzájárult soronkívüliségemhez. Az már természetes volt, hogy rövid, pár perces reagálásomban **Eörsi István** „citoyenség”-magyarozatával nem érthettem egyet, és a cikkben is megemlítettem módon a hazafiság fehér izzásáról beszéltem, mely nélkül '56 nem érthető meg. A többi már csak ennek következménye.

Dénes János

Dénes János a cikkíró azon mondatára reagált, miszerint: „De Dénes János megragadja a mikrofont.” A kifogás jogos: Dénes János valóban szót kapott Göncz Árpád előtt. Szerkesztőségünkben tett látogatásakor azt nem cáfolta, hogy az összejëvetelen a cikkben leírtakat mondta. Elismerve, hogy elhangzottak a következő mondatok: „Ma szükség van magyarságvédelemre, erről beszélni kell. Ha így megy tovább, néhány év múlva Somogy megye cigány többségű lesz.”

Dénes János szóban még azzal egészítette ki a levelét, hogy nem „észrevétlenül távozott”, hanem elköszönt, mielőtt elhagyta Eörsi István lakását.

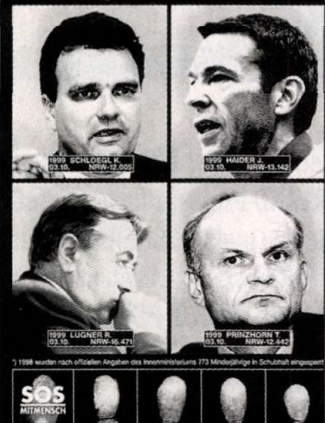
(a szerk.)

BÉCSI KÉPESLAP

Egyik olvasónk küldte a Császárvárosból a mellékelt képeslapot. Haider pártjának vezérei láthatók a fotográfián. A kérdés:

Rábízna-e ezekre az urakra egy hontalan gyereket?

Würden Sie diesen Herren ein Flüchtlingskind*1 anvertrauen?

ROSSZKEDVŰEN

Orbán Viktor és hatalmi tényező társai a politikai pacifizmus cseppnyi jelét sem mutatva gerjesztenek tudatosan vagy tudattalanul olyan botrányokat, amelyeknek hömpölygésébe igyekeznek belekeverni a balliberális pártokat, a médiát, és misztikus ködbe csomagolva próbálják gyanúba keverni politikai vagy független szellemi ellenfeleiket.

Egy olyan folyamatnak vagyunk tanúi, aminek érezhető radikalizáló hatása és roppant gyors lüktetése elbizonytalanít és megfélemlít (a Legfelsőbb Bíróság elnökét ért miniszteri feddés esete, az MTV-ben történő, az 1994 eleji Magyar Rádióra emlékeztető politikai tisztogatások, gyanús „Fidesz-közei” üzleti ügyek: Kayától a bányavál-

SÖTÉTEDIK?

Mester Ákos Sötétedik című cikkében bizonyos „személyiségfejlődési rendellenességről” ír, naivnak nevezi Magyar Bálintot, aki még abban mer reménykedni, hogy Kövér László újra azonos lesz „egykori önmagával”.

De így van-e valóban? Fejlődött-e, ha rendellenesen is, mondjuk K. L. személyisége? Valóban megváltozott, valóban kivetkőzött saját, korábbi önmagából, valóban „más emberré lett”? S főleg: valóban vissza kell-e kívánnunk most oly félreérthetően, oly meggondolatlanul nyilatkozó politikusaink úgynevezett „egykori én”-jét?

Csak egy kicsit kell visszaporgetni az eseményeket, visszanézni a régi filmet – próbáljuk (mondjuk) hang nélkül. Lám: a hév ugyanaz. A gúnyos mosoly, a megvető arckifejezés, a felsőbbrendűséget hirdető gesztusok, az eltökélt mozdulatok... úgy tűnik, valóban: mi sem változott.

Nem érzékelem a személyiségfejlődési rendellenességet csupán azért, mert megváltozott a célpont. Két okát véltem ez idáig felfedezni, ami arra késztet valakit, hogy azt sározza, akit egykor védett, azt becsülje, akit ellenfelének tartott. Az egyik ok az illető jellemsszilárdsága, mely rendíthetetlen akkor is, ha körülötte minden a visszájára fordul – s nem szégyelli azt sem, ha be kell látnia: tévedett korábban; amiben hitt, hamis eszme; akiket példaképének tartott, árulók; akiket elítélt, olyan ügyért harcolnak, amit ő is szentnek tart.

A másik esetben a kitűnő harcosnak csak a hangja szilárd, eltökélt – s ennek a hangnak rendelődik alá az, amit jellemnek szoktunk nevezni.

Szinte észre sem vesszük a szélkakast, amikor kedvező a szél – s milyen élesnek tűnik a hangja, amikor arcunkba vág a vihar. Fülünkben van azonban a hiba, ha nem vesszük észre: a ricsaj, a fülsértő nyikorgás mindannyiszor ugyanaz.

Megvetően nyilatkozunk arról, ki egykori hibáit utóbb nem vállalja fel, mondatait eltagadja, újabb kort megérve másképp értelmezi. Engedtessek meg nekem, hogy most – fordított helyzet lévén – én hadd higgyek Kövér Lászlónak és társainak.

Elhiszem tehát: Csurka István tette Kövér László szerint egyenes, gerinces cselekedet. Elhiszem: a rágalmatokat visszautasító Demszky Gábor és vele együtt az SZDSZ, meggyőződése szerint, aljas módon „sugalmaz, sejtet”. Elhiszem, hogy hazaárulónak tartja a fél országot.

Hiszem, tudom tehát, hogy minden, amit mond, szívéből jön. Nem: szívesen. De: csak azért is.

Ez a legkevesebb, ami megilleti.

Fekete Bernadett
Budapest

lalkozásig, a rendőrség háza táján történő kirúgások, a fővárosi önkormányzattal való kormányzati packázás és támogatáskurtítás vagy éppen a Jegybank-elnök eltávolítása ürügyén kormányrésztől feldobott állügy stb.).

A miniszterelnök, úgy tűnik, haragszik a sajtóra, az ellenzékre és a társadalom egyre nagyobb azon részére, amely nem őt támogatja. A miniszterelnök nem a kritikák tartalmát nézi, csak azt, hogy ki és miért mondhatta. Így kialakult előítélete például a komplett balol-

dali gondolkodással szemben szinte minden monológjában tetten érhető.

Pedig fontos lenne, hogy a hazai politizálás minden infantilis és kicsinyes eleme nélkül tudnánk magunkat Európa és a világ számára megmutatni, de mai közéletünk durva polarizálódását látva erre napról napra csekélyebb az esély. Rosszkedvű vagyok...

Maradok hűséges olvasójuk:

Gottdank Tibor
1136, Budapest